

μετ' αὐτῶν, ἀναμένων κρυφίως ἀπάντησιν παρὰ τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' οὐδεμίαν τοιαύτην ἔλαβεν, οὐδ' ἠδύνατο δὲ νὰ λάβῃ. Μαθὼν τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του ὁ Πέτρος Ἀνδρεῖτις ἠσθένησε καὶ ἀπηγόρευσε νὰ προσφέρωσιν ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς. Μόνη ἡ δύσμοιρος μήτηρ ἐδανείσθη κρυφίως πεντακόσια χαρτίνα ρούβλια παρὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου καὶ τὰ ἀπέστειλε πρὸς τὸν υἱὸν της μετὰ μικρᾶς εἰκόνης διὰ τὴν νύμφην της. Ἐφοβήθη νὰ γράψῃ, ἀλλ' ὁ ἀγγελιαφόρος της, βραχύσωμος καὶ ισχνὸς χωρικός, δυνάμενος νὰ βαδίζῃ ἐξήκοντα βέρστια πεζῇ καθ' ἑκάστην, ἐπεφορτίσθη νὰ εἴπῃ τῷ Ἰβάν Πέτροβιτς νὰ μὴ λυπηταὶ πολὺ, ὅτι ἤλπιζε, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὁργὴν τοῦ συζύγου της εἰς ἐπιείκειαν, ὅτι προὔτιμα ἄλλην νύμφην, ἀλλ' ὅτι τοιαύτη βεβαίως δὲν ἦτο ἡ θεία θέλησις καὶ ὅτι ἐπεμπε πρὸς τὴν Μελανίαν Σεργιέβναν τὴν μητρικὴν εὐλογίαν της. Ὁ χωρικός ἔλαβεν ἓν ρούβλιον διὰ τὸν κόπον του, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ χαιρετίσῃ τὴν νέαν κυρίαν του, ἥς ἦτο σύντεκνος, ἠσπάσθη αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ἀνεχώρησεν αὐθις ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς ἀνεχώρησεν εἰς Πετρούπολιν εὐθυμὸν ἔχων τὴν καρδίαν. Ἀγνωστον μέλλον ἀνέμενον αὐτόν. Πιθανὸν νὰ ἐστερεῖτο χρημάτων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατελίμπανε τὸν ἐξοχικὸν βίον ὃν ἀπεστέρετο. Ἐχαιρετὸν πάντων ὅτι δὲν ἀπηνήθη τοὺς παιδαγωγούς του, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅτι ἐπραξε πράγματι καὶ ἐδικαίωσε τὰς ἀρχὰς τοῦ Ρουσῶ, τοῦ Διδασκάλου καὶ τῆς Διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ αἶσθημα ἐκπληρωθέντος καθήκοντος, τῆς νίκης καὶ εὐχαριστηθείσης δικαίας υπερηφανίας, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του. Ἐκτὸς τούτου ὁ χωρισμὸς τῆς συζύγου του οὐδόλως ἐτάρασεν αὐτόν, ἐν ᾧ μάλλον ἐφοβεῖτο νὰ βιώσῃ μετὰ ταύτης. Τῆς πρώτης ὑποθέσεως γενομένης, καιρὸς ἦτο νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν ἄλλων. Ἐν Πετρούπολει ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν, παρὰ τὰς προσδοκίας αὐτοῦ. Ἡ πριγκίπισσα Κουμπένσκη, ἣν ὁ κ. Κουρτέν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἤδη, ἀλλ' ἦτις δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ ἔτι, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπανορθώτῃ τὴν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της ἀδικίαν της, τὸν ἐσύστησε πρὸς ἀπαντας τοὺς φίλους αὐτῆς καὶ τῷ ἔδωκε πέντε χιλιάδας ρούβλια, τὰ τελευταῖα χρήματά της, ἀναμφιδόλως, καὶ ὠρολόγιον περικύρυνον. Τρεῖς μῆνες δὲν εἶχον παρέλθῃ καὶ κατάρθωσε νὰ τὸν διορίσῃ εἰς τὴν ῥωσικὴν πρεσβεῖαν ἐν Λονδίνῳ ὅπου ἐκεῖνος μετέβη μετὰ τῶν πρώτων ἐκ Πετρούπολεως ἀναχωρήσαν ἀγγλικὸν πλοῖον—διότι οὐδὲ λόγος περὶ ἀτμοπλοίων ἐγένετο τότε. Μετὰ τινὰς μῆνας ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Παστῶφ, δι' ἧς ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ συνεχαίρετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει υἱοῦ, γεννηθέντος ἐν τῷ χωρίῳ Ποκρόφσκ, τὴν 20 Αὐγούστου 1807 καὶ ὀνομασθέντος Θεοδώρου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁμωνύμου ἁγίου μάρτυρος. Ἡ ἀδυναμία τῆς Μελανίας Σεργιέβνας ἦτο

τοιαύτη ὥστε γραμμάς τινὰς μόνον ἠδύνατο νὰ γράψῃ, αἰτινὰς γραμμαὶ ὅμως ἐπληξάν τὸν σύζυγόν της, ἀγνοοῦντα ὅτι ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐδίδαξε τὴν γραφὴν εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν δὲν ἐγκατελείφθη ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ἡδέα αἰσθήματα τῆς πατρότητος, διότι τότε ἦτο ἐραστὴς μιᾶς διασημοτάτης Φρύνης ἡ Λαίδος τῆς ἐποχῆς. Ἡ εἰρήνη τοῦ Τιλοῦ εἶχεν ὑπογραφῇ, ἀπαντες δὲ ἐσπευδον ἵνα διασκεδάσωσι μανιωδῶς. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ θελκτικῆς καλλονῆς τὸν εἶχον μαγεύσῃ· ὀλίγα χρήματα εἶχεν, ἀλλ' ἦτο εὐτυχὴς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, εἶχε γνωριμίας καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς ἀπάσας τὰς ἡδονάς. Ἐνὶ λόγῳ ἔπλεε πλησιέστερος πρὸς τὸν ὄλεθρον.

Ἐπεται συνέχεια.

\*\*\*B.

### ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον.

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του, ὅσῳ ἔλαφρός καὶ ἂν ἦτο, ἀφύπνισε τὴν νέαν.

— Ἀχ! ἀνέκραξε περιχαρῶς μόλις ἰδούσα τὸν μοναχόν, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν πάραυτα ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας. . . . Ἀχ! ἤλθετε, πατέρα μου! . . . τέλος πάντων! . . . Θεέ μου! . . . πῶς σὰς ἐπερίμενον!

Ὁ Μαλκράφτ ἔθλιψε συμπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης.

— Πτωχή μου κόρη! εἶπεν.

— Καὶ ἐκεῖνος; ἔμαθεν ὅτι εἶμαι ἐδῶ; . . . Μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε; Μ' ἐσυγχώρησε διὰ τὰς ἀδικίας ὑποψίας μου; . . . Λέγετε, πατέρα μου! . . . Ὡ! λέγετε, σὰς ἐξορκίζω.

— Ἡσύχασε, τέκνον μου, πρὸς Θεοῦ! . . . Σκέφθητι ὅτι αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις ἔτι μάλλον σὲ ἀδυνατίζουν.

— Ἀπαντήσατέ μου! . . . ἀπαντήσατέ μου! . . .

— Ἐ! βεβχίως, τῷ εἶπον τὰ πάντα, ἀγαπητὴ μου Ζολάνδη.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀπλήστως.

— Λοιπὸν. . . ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ σ' εἰπῶ περισσότερα; . . . Δὲν μ' ἐννοεῖτε; Δὲν ἠξεύρεις ὅτι σ' ἀγαπᾷ, ὅπως καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς; . . . Δικτὶ νὰ σοὶ περιγράψω τὴν χαρὰν του. . . καὶ τὴν ἀδημονίαν του; . . . Ἡ καρδία του εἶνε πάντοτε πλήρης ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως. . . Ἐπὶ τέλους, σὲ λατρεῖ! . . . μοὶ τὸ ἐπανελάμβεν ἑκατοντάκις. . .

— Ἀχ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε! . . . προσφιλὴς τῆς ψυχῆς μου λατρεία! . . . Ἀλλ' εἶνε ἀρὰ γε ἀληθὴ ὅλα αὐτά;

Ὁ Μαλκράφτ ἐμειδίασεν.

— Αὔριον θὰ ἰδῇς, ἐπανελάβεν, ἂν ἐγὼ σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν ἡ ὀχι.

— Αὔριον;

— Αὔριον.

— Εἶνε δυνατόν; . . . αὔριον θὰ ἦμαι λοιπὸν ἐλευθέρη; . . . θὰ ἦμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου;

— Τὰ πάντα εἶνε ἑτοιμα. Ἀκούσον λοιπὸν. Ἰδοὺ τὸ σχεδίον μας. Ὑπάρχει διάδρομος τις ὑπόγειος ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου, ὁ ὁποῖος συγκοινωνεῖ μετὰ τὸ δάσος τοῦ Ἀγίου Ἀβερτίου. Ὁ Ζεβάν, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξίν τῆς ὑπονόμου ταύτης, ἀνεῦρεν εὐκόλως τὴν ὁπὴν ἐν τῷ δάσει. Ἀλλὰ τώρα δὲν γνωρίζομεν τὴν ἐντὸς τοῦ φρουρίου ὁπὴν. . . ἀλλὰ τί πειράζει; . . . Ἡμεῖς θὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς ὑπονόμου καὶ ἂν εὖρωμεν ἀντίστασιν θὰ ἀντιτάξωμεν τὴν βίαν διὰ τῆς βίας καὶ θ' ἀφήσωμεν τὸν Ζιάκ με τοὺς ἀνθρώπους μας, τοὺς ὁποῖους θὰ ἔχωμεν μεθ' ἡμῶν, ἐνῷ ἐγώ, ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν θὰ τρέξωμεν νὰ σ' ἐλευθερώσωμεν.

Ἡ Ζολάνδη ἠκροῖτο μετὰ προσοχῆς, ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους τοῦ Μαλκράφτ δι' ἐλαφροῦς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

Ἄφρην παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν μοναχόν.

— Καὶ ἀγνοεῖτε ποῦ ἐκβάλλει ἡ ὑπόνομος αὕτη;

— Ναί, ἀλλ' ὑποπιτεύομαι. . .

— Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω.

— Σὺ;

— Ἐγώ.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἔτρεξε πάραυτα, ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον τοῦτο, πρὸς τινὰ γωνίαν τοῦ τοίχου πλησίον τῆς κλίνης της καὶ ἐγείρασα τὸ παραπέτασμα ὅπερ ἐκάλυπτεν αὐτόν, ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς της τὸν τοῖχον καὶ ἠκούσθη ὑπόκωφος ἦχος.

Ὁ Μαλκράφτ ἀνεσκίρτησεν.

— Ὡ! . . . εἶπεν.

— Κ' ἐδῶ. . . ἀκούσατε. . .

Καὶ ἐκτύπησεν ἐκ νέου πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ἡ ἦχος τις, μάλλον ὑπόκωφος, ἠκούσθη.

Ὁ Μαλκράφτ ἐδοκίμασε καὶ οὗτος διὰ τῆς χειρὸς του.

— Ἐδῶ εἶνε! . . . ἐδῶ εἶνε! ἀνέκραξε μετὰ τόνου θριαμβευτικοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. . . Ἀλλὰ πῶς ἐδυνήθη; . .

— Ἡμέραν τινά, καταληφθεῖσα ὑπὸ παραφόρου μανίας, ὤρμησα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου καὶ ἐκτύπων αὐτόν διὰ τῶν ἀγκῶνων μου, ὅτε εἶδον τὸν τοῖχον ὑποχωροῦντα. . .

— Ἀ! ὁ Θεός, κόρη μου, σ' ἐνέπνευσεν! . . . Τώρα πλέον ἐσώθης!

— Ἐσώθην;

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἀλλὰ πρόσεξε εἰς ὅ,τι θὰ σοὶ εἰπῶ. Ἀμα ἀναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ, θὰ ἐπανεύρω τὸν Ὀλιβιέρον καὶ τὸν Ζεβάν. Ἀπόψε ὁ Ζιάκ θὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ φρούριον καὶ ἂν δυνηθῶμεν σήμερον. . . ἀλλὰ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Οἱ ἀνθρωποὶ μας δὲν εἰδοποιήθησαν. Αὔριον λοιπὸν θὰ ἐνεργήσωμεν ἀφεύκτως. Τώρα ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ. Πρόσεξε καλᾶ, ἀγαπητὴ Ζολάνδη, καὶ ἐνθυμοῦ τοὺς λόγους μου. Ὁ Ὀλιβιέρος, ὁ Ζεβάν καὶ τινες ἐκ τῶν ἀνθρώπων μας θὰ βιάσασιν αὐτὴν τὴν θύραν καὶ θὰ σε ἀρπάσωσιν· ἐγὼ δὲ με τοὺς λοιποὺς τῶν ἀνθρώπων μας θ' ἀναβῶ εἰς τὰ δωματῖα τοῦ Ζιάκ. . . Τὰ λοιπὰ εἶνε ὑπόθεσις ἰδική μου. Σὺ νὰ προσπαθήσῃς

ν' ἀναλάβῃς δυνάμεις καὶ θάρρος· πῆς ἐκ τοῦ ρευστοῦ ἐκείνου, τὸ ὅποῖον σοὶ ἔδωκα . . . Ἔσο προσεκτικὴ καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην φωνήν, τὴν ὁποίαν θ' ἀκούσῃς προσερχομένην ἐκ τῆς θύρας ταύτης. Ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὴν ἐφοδὸν καὶ ὁ Ὀλιβιέρος θὰ σε ἀρπάσῃ.

— Καὶ νομίζετε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ κατορθωθῶσι πάντα ταῦτα;

— Ὅλα, ὅλα θὰ ἐπιτύχουν. . . ἐκτός καὶ ἂν ὁ διάβολος δὲν θελήσῃ! . . . Δέου λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σὲ ἀγαπῶσι καὶ τοὺς ὁποίους καὶ σὺ ἀγαπᾷς, ἀγαπητῇ μου Ζολάνδῃ, καὶ ἔσο ἐτοιμὴ καθ' ὅλα.

— Ἐστὲ βέβαιος, πάτερ μου, εἶπεν ἡ νέα μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ, ὅστις διήγειρε τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γηραιοῦ ἀρχιληστοῦ.

— Ἐξαίρετα! κόρη μου, εἶπε. Προσπάθησον νὰ φανῇς ἀνταξία ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ θυσιάσωσι τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς σωτηρίας σου καὶ νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν τελευταίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπιθυμίαν μου, οὕτω δὲ νὰ δυνηθῶ νὰ ρίψω πλέον μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ τὰ μισαρὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰωάννου Μαλκράφτ καὶ νὰ ἐπαναλάβω ἐπαξίως τὸ ἐνδύμα τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδῆμου. Θέλω νὰ ἐξέλθω νικητὴς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἐπὶ ζωῆς μου μάχης. Λοιπὸν αὖριον, κόρη μου.

— Αὖριον, πάτερ μου . . . καὶ εἰπέτε εἰς τὸν Ὀλιβιέρον ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν περιμένω ἀνυπομόνως!

Ὁ Μαλκράφτ, ἐξερχόμενος τοῦ φρουρίου τοῦ Ζιάκ, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τε τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ὀχυρωμάτων αὐτοῦ.

Εἶτα δὲ ἔσπευσε τὸ βῆμα καὶ ἐπανεῦρε τὸν Ζεβάν, εἰς δὲν διηγήθη τὰ μετὰ τῆς Ζολάνδης διατρέξαντα καὶ μεθ' οὗ ἐπανήλθεν εἰς Τουραίνην ὅπως ἐξακολουθήσωσι τὰς προπαρασκευὰς των.

Ὅτε ὁ Ζιάκ ἐπανήλθεν εἰς τὸ φρούριον, πρώτη φροντίς του ἦτο νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἀμερικὸν περὶ τῆς Ζολάνδης.

— Κοιμᾶται, κύριε.

— Ἐξαίρετα . . . τοῦτο εἶνε καλὸν σημεῖον.

— Θέλετε νὰ τὴν ἐξυπνίσω, κύριε;

— Ὁχι, ὄχι . . . φρόντισον μόνον νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς ὅτι αὖριον θὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ εὐγενὴς ἄρχων ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μετὰ ἐξαίρετον δειπνον κατεκλίθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ζιάκ ἔστειλε τὸν Ἀμερικὸν παρὰ τῇ Ζολάνδῃ, ὅστις ἐπέστρεψε μετὰ τὴν αὐτὴν τῆς προτεραιᾶς ἀπάντησιν.

— Διάβολε! πάρα πολὺ κοιμᾶται . . .

Τέλος πάντων . . . θὰ περιμείνω μίαν ὥραν ἀκόμη καὶ κατόπι θὰ μεταβῶ ἐγὼ αὐτὸς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὥραιας αἰχμαλώτου μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν κραυγαὶ μεμιγμέναι μετὰ κλαγγῆς ὀπλων, προσερχόμεναι ἐκ τοῦ ὑπερώου τοῦ φρουρίου, ἐνθὰ διεμένεν ἡ Ζολάνδη.

Κάτωχρος καὶ τὴν χεῖρα ἔχων εἰς τὸ ξίφος, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνέμενε τὰς διαταγὰς τοῦ Ζιάκ.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; τί σημαίνει ὁ ὁ θόρυβος οὗτος; ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ.

— Κύριε . . .

Ὁ ἀξιωματικὸς διεκόπη.

— Τελείωσε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! . .

— Κύριε . . . τὸ φρούριον εἶναι πολιορκημένον! . . .

Ὁ Ζιάκ ἀνεκάγχασεν.

— Ἀ! ἄ! δὲν ἐπίστευον ὅτι καὶ οἱ στρατιῶται θ' ἀστείζωνται.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντήχησε φοβερὸς θόρυβος, ἰσχυρότερος τοῦ πρώτου.

— Ἀκούετε, κύριε; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐντρομος, ἀκούετε;

Ὁ Ζιάκ ὠχρίασεν.

— Ἐ! ναι, ἀθλίε, ἀκούω, εἶπε. Οἱ στρατιῶται θὰ ἐμέθυσαν . . .

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅτε στρατιώτης τις, πλήρης ἀχνίζοντος αἵματος, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τεθραυσμένον τὸ ξίφος του, εἰσώρμη· εἰς τὴν αἵθουσαν.

— Κύριε! . . . κύριε! . . . ἔλθετε γρήγορα! . .

— Τί τρέχει λοιπόν; εἶπεν ὁ Ζιάκ συνωφρωθεὶς . . . Ἀμερικέ! τὸ ξίφος μου!

Ὁ Ζιάκ, ὀφείλομεν νὰ το ὁμολογήσωμεν, καὶ τοι ἦτο πλήρης αἰσχροῦν ἐλαττωμάτων, οὐδὲν ἦσσαν ἦτο εἰς ἄκρον γενναῖος.

Ἐγίνωσκε καλῶς τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀμέσως ἐσημείωσε τὴν ἰδέαν ὅτι κλέπται εἰσῆλθασαν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ὅθεν, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἀνέβη εἰς τὸ ὑπερῶον.

Τὸ θέαμα ἦτο φρικῶδες.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνῆρχοντο τὰ τεῖχη τοῦ φρουρίου, ἀφ' ὧν εἶχον ἀναρτήσῃ τριχίνους κλίμακας, ἐνθὰ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, κεκαλυμμένος διὰ μακροῦ μανδύου καὶ πλατυγύρου πῖλου, ἐθεώρει αὐτοὺς κάτωθεν ἀταράχως.

— Κατὰ! ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ . . .

Ἀλλὰ πόθεν εἰσῆλθον οἱ δαίμονες οὗτοι;

Καὶ κατέβη ὀρμητικῶς τὴν κλίμακα, ὅπως δώσῃ τὰς δεούσας διαταγὰς.

— Ἀμερικέ!

Ὁ θαλαμηπόλος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Νὰ σταθῇς μ' ἐξ ἀνθρώπων εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης . . .

Ἵπαγε! . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δώδεκα ἄνδρες, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ Μαλκράφτ, ὤρμησαν πρὸς τὰς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου.

Ἀγὼν πεισματώδης τότε συνήφθη, ὀλίγα λεπτὰ μόνον διαρκέσας, χάρις εἰς τὴν γενναιοῦτητα τοῦ Μαλκράφτ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Ἡ Ζολάνδη εἰς τὸν πρῶτον θόρυβον, τὸν ὅποιον ἤκουσεν, ἐπλησίασε τρέμουσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὅπερ εἶχεν ὑποδείξει αὐτῇ ὁ Μαλκράφτ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἤκουσε θόρυβον πλησιέστερον.

— Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία.

Ἦτο ὁ Ὀλιβιέρος! . . . ἦτο ὁ σωτὴρ τῆς! . . .

Ὁ θόρυβος τῶν σκαπανῶν ἠῤῥαξαν ὁλονέν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

## Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Βλέπω, ὅτι ὀφείλω νὰ ἐνδώσω, Σαίν-Λύκ, εἶπεν ὁ Βουσύ· κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν, πλεονεκτεῖτε ἐμοῦ, διότι ἐγὼ μὲν ἔχω ἀνάγκη ὑμῶν, ἐνθὰ ὑμεῖς οὐδὰμῶς ἔχετε ἀνάγκη ἐμοῦ.

— Καθόλου· ἀπ' ἐναντίας δὲ μάλιστα ἐγὼ αἰτοῦμαι τὴν προστασίαν σας.

— Πῶς τοῦτο;

— Ὑποθέσατε, ὅτι οἱ Ἀγγεβινοί, διότι οὕτω θέλουσιν ἐπικληθῇ οἱ ἀντάρται, πολιτορκοῦσι καὶ λεηλατοῦσι τὸ Μεριδόρ.

— Ἀ! διάβολε! ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν θέλετε οἱ κάτοικοι αὐτοῦ νὰ ὑποστῶσι τὰς συνεπειὰς τῆς ἐξ ἐφόδου ἀλώσεως.

Οἱ δύο φίλοι ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα καὶ ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ὤμωσαν συνθήκην μὴ πολιτικὴν, διότι ἠκούσθησαν ἐκπυρσοκορηθεῖς τηλεβόλων εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ θεράπων τοῦ Βουσύ εἰδοποίησεν αὐτόν, ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶχε καλέσει αὐτὸν τρίς.

Ὁ Βουσύ ἔδραμεν εἰς τὸ δουρικὸν μέγαρον, ὅπου συνέρεον οἱ εὐπατρίδαι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ἐπαρχίας· ἡ ἀφιξὶς τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού εἶχεν ἀντηχήσει ὡς ὁ κρότος τῶν ἐκπυρσοκορηθέντων τῶν τηλεβόλων, εἰς ἀπόστασιν δὲ τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγέρης, πόλεως καὶ χωρία εἶχον ἐξεγερθῇ εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς εἰδήσεως.

Ὁ ἡμέτερος Βουσύ ἔσπευσε νὰ παρασκευάσῃ ἐπίσημον ὑποδοχὴν, συμπόσιον καὶ προσφωνήσεις, σκεπτόμενος, ὅτι, ἐνθὰ ὁ δούξ θὰ ὑπεδέχετο, θὰ ἔτρωγε καὶ θὰ προσεφώνει, ἤθελε λάβει εὐκαιρίαν νὰ ἱδῇ τὴν Ἀρτέμιδα καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν. Ἐτοιμάσας, λοιπὸν, τὰ πάντα, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔκπευσε καὶ διηυθύνθη δρομαίως πρὸς τὸ Μεριδόρ.

Ὁ δούξ, ἀφθεῖς μόνος, ἐξεφώνησεν ὠραίους λόγους καὶ προῤῥξένῃς θαυμασίαν ἐντύπωσιν, ὁμιλήσας περὶ τῆς Ἐρώσεως· ἔθιξε τεχννέντως τὰ σημεῖα τῆς μετὰ τῶν Γκίζη συμμαχίας του καὶ ἐχαρκτήρισεν ἑαυτὸν ὡς καταδικωκόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδειχθείσης ὑπὸ τῶν Παρισίων ἐμπιστοσύνης.

Διαρκουσῶν τῶν ἀντιφωνήσεων καὶ τοῦ χειροφιλήματος, ὁ δούξ ἐπεθεώρει τοὺς εὐπατρίδας, σημειῶν μὲν μετὰ προσοχῆς τοὺς παρόντας, ἀλλὰ μετὰ μειζονος προσοχῆς τοὺς ἀπολιπομένους.

Ὅτε ὁ Βουσύ ἐπέστρεψεν, ἦτο τετάρτη ὥρα μετὰ μεσημβρίας, ἐνεφανίσθη δ' ἐνώπιον τοῦ δουκὸς καθυγρὸς ἐκ τοῦ ἰδρωτός καὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ.